

RKKMK
„AKADEEMILISE RAAMATU“
AJALEHE-VÄLJALÕIGETE
BÜROO

Tartus, Ülikooli 15, telef. 35-19

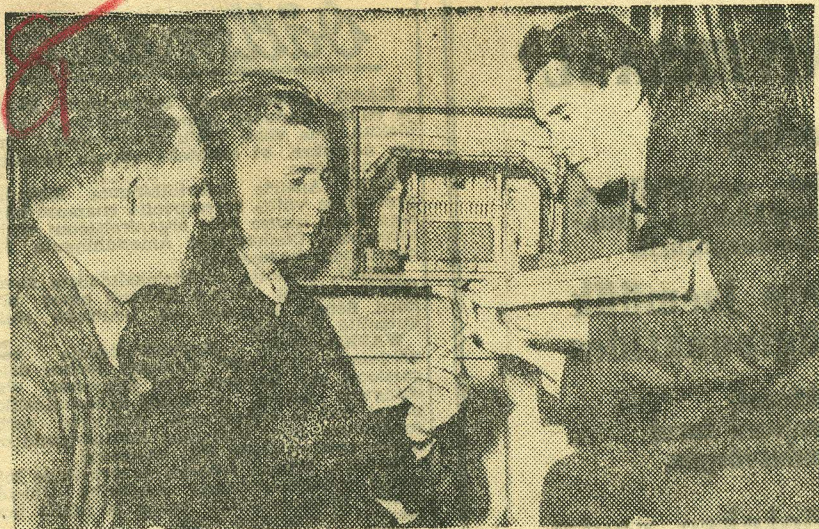
ÕHTULEHT

Tallinn

257

31. X 1949

nr. kuud.

Uus nõukogude operett „Estonias“

Teatrilava on peagu tühi. Nüüd tuleb sinna kaks inimest. Igatsevalt suunab üks neist, neiu, pilgu kuhugi kullside taha ja sõnab mehele:

„Näe, kui kaunit tõuseb päike, Siberimaa kuldne päike!“

Meeski vaatab sinna, haarab võlutuna neiu käe, ja tema silmis on suur hellus. Siis kostavad klaveriheliid ja neid hakkab laulma.

Heliid tõusevad kõrge teatrisaali lae alla, südanthaaravad ja tuttavad. Need helid meenutavad midagi ja kujutelmast tekib silme ette hommik Siberi mägedes ning seal need kaks, noor komponist Andrei ja artist Nataša. See on ju „Jutustus Siberimaast“, film, mida kogu Nõukogudemaa vaimustusega vastu võttis.

„Te ei eksi, see on tõesti „Jutustus Siberimaast“,“ lausub režilaua tagant tõusnud noor „Estonia“ lavastaja Paul Mägi, kui pärast stseeni lõppu teda küsitleme. „Ainult et teatrilaval on teos tuntud menuka operetina „Rahutu õnn“,“

„Miks on opereti nimi nimelt „Rahutu õnn“?“

„See pärast et ta kajastab õige nõukogude kunstniku õnne, ja see saab ju ainult rahutu olla. Temas on ju suurte ülesandustööde rühki, pidevat tunglemist ja edasipüüdu, temas kajastub kogu meie suure kodumaa võimas elurütm, käsk, edasi!“

Õige on see lavastaja põhjendus. Ja on hea meel, et ka kogu „Estonia“ uus

opereti lavastust näib saatvat sama edasipüüduva rahutuse hoog.

Üksikute fragmentide kaudu rullub meie silme ees lahti noore, suurest Isamaasõjast naasnud klaverikunstniku saatust, kellelt sõjas saadud haav on võtnud kõik võimalused klaverikunstnikuna edasi jõuda. Ta pageb arvatavasse Siberi üksindusse, et sealses suures rahu unustada oma õnnetus ja unistus. Aga Siber on teissugune, tugev, nõukogulik elu pulbitseb sealgi. See haarab ja valmistab, see annab talle idee jutustada Siberimaast muusikas, see viib ta vastu ka isiklikule õnnele.

Töö teatris kulgeb pärast lühikest vaheaga edasi. Peagi algab uus stseen operetist, mis peab juba üsna pea esietenduma. Väikese režilaua ümber kummarduvad opereti juhid; seal esitab lavastuse dekoratsioonide autor kunstnik A. Peek parajasti lavastuse kohta tehtava plakati kavandi. Ühiselt arutatakse see läbi.

Siis kõlab kusagilt lava tagant energiline hääl: „Kas algame?“

„Näe, dirigent närvitseb juba... te vabandate,“ lausub lavastaja. Lahkungi tööriistilisest teatritoonest, tutvudes enne veel opereti „Rahutu õnn“ noore dirigendiga, kes selle operetiga sooritab oma debüüdi teatri muusikajuhina. See on Vallo Järvi, kes lõpetab praegu Riikliku Konservatooriumi dirigentide klassi. On hea meel kuulata nende noorte operetijuhitide arutlust, mis on tulvil soovi pakkuva seekord tõesti head, hoogsat ja siskat nõukogude operetti. Loodame, et see neil õnnestub.

Juuresoleval pildil näeme noort operetijuhti-lavastajat P. Mäge (paremal), dekooraatorit A. Peeki ja lavameistrit S. Annust arutlemas „Rahutu õnne“ dekoratsiooni küsimust.

R. NUGIS